

# Răsăritul nostru

UNICUL ORGAN SURDO-PEDAGOGIC DIN ȚARĂ

Dir.: V. D.-LEORDA — Redacția și administrația:  
Calea 13 Septembrie Nr. 221 — București

Apare lunar

Abonament pe an Lei 6.000. — Pentru Instituții Lei 100.000

## O invențiune senzațională

Desigur că nu. Funcțiunile celor cinci simțuri nu pot fi înlocuite, între ele și pipăitul nu poate ține locul văzului, nici al auzului. Totuși vederea ne permite să citim, avantaj foarte prețios îndeosebi pentru surzi, care comunică numai pe calea aceasta, cu lumea de afară. Cei care se preocupă de soarta acestor infirmi, au mers și mai departe. Ei s'au înțrebat anume dacă vibrațiile directe ale vocii n'ar face posibilă un soi de lectură prin pipăit, ceea ce ar înghădui surdo-mușilor să urmărească direct o povestire. Un savant german, prof. Lindner, dela institutul Heinike din Lipsca, — unul dintre cele mai vechi așezăminte europene pentru educația surdo-mușilor — și-a închinat viața pentru a înălțura acest indezirat.

Rezultatele obținute până acuma de d. Lindner, apar extrem de interesante.

Într'adevăr, dacă acest fel de educație începe din copilărie, sunt de ajuns 6-7 ani, pentru ca o persoană să poată „citi sunetele“ cu ajutorul pipăitului. Să vedem în ce constă problema. Vom pricepe astfel mai ușor funcționarea aparatelor Lindner.

Vibrația sonoră cea mai simplă, care nu poate fi descompusă în alte elemente, este aceea a unui diapason. Unda sonoră emisă de un diapason, se unește „amândouă“. Diagrama, care reprezintă grafic această armonie, are exact aceeași înfățișare a une unde hertiene, intensitate folosită în emisiunile de radio. Un sunet complex, a unui diftong, a unei silabe care, prin vocea omenească, are dimpotrivă o diagramă a unui traseu complicat și este absolut caracteristică. Un specialist al științei fonetice poate recunoaște numai după forma unei asemenea diagrame care este sunetul pronunțat. Prof. Lindner cere tinerilor surdo-muși, pe care îl educă la institutul său din Lipsca, exact același „tour de force“, adresându-se însă de astă dată nu simțului vederii, ci facultăților tactice. El realizează această delicată operație prin neutralizarea unei sonore amplificată.

Bunele sale încercări datează din 1908. Dispozitivul ce-l folosea în acest scop, îl întrebunțează și azi, însă alături de un procedeu, mult mai rațional, dotat pe o aplicație a electricității.

Iată și principiul de funcționare al aparatului: o membrană lată are în centrul său un vârf ascuțit. Vorbind destul de tare în fața membranei, aceasta imprimă vârfului o serie de vibrații ce caracterizează silabele succesive rostite, precum și timbrul vocii care le-a pronunțat. Acesta este de fapt principiul înregistrării fonografice. Într'adevăr, este suficient să vorbim într'un cilindru dintr'o materie plastică în contact cu vârful, pentru a înregistra vibrațiile menționate. Dacă așezăm acum degetul arătător pe vârful care vibrează, ne-am substituit cilindriului înregistrator. E vorba deci să executăm „operația“ cilindriului și tot atât de bine ca el, adică să recunoaștem în trecerea lor diferitele sunete. Dacă ajungem la acest rezultat, nimic mai ușor cu puțină atenție, decât să recunoaștem și înțelesul vorbelor, după ordinea lor. Simțul auditiv, nu face în definitiv altceva, interpretând vibrațiile timpanului. Procedeu de serie cel mai simplu din toate, cel mai mecanic și care înlocuiește numai printr'un fonograf, nu este însă cel mai bun. Aceasta întrucât însuși

organul pipăitului cel mai grosolan deci din cele cinci simțuri, cuprinde mult mai multe facultăți de sinteză, decât cel mai perfect mecanism.

Prof. ținând un copil în brațe, apăsă mâna acestuia pe o placă, suportul cutiei ce înregistrează sunetele. Vibrațiile instrumentului se propagă în mobilă fără a se pierde caracterele distinctive astfel în mâna aplicată întreagă pe lemn primește pe toată întinderea ei impresiile ondulăției sonore. În timp ce prof. vorbește, elevul primește într'o oglindă înclinată mișcările buzelor acestuia. Această interpretare auxiliară cu ajutorul văzului îl ajută să identifice mai bine sunetele care defilează sub mâna lui. Se știe că un punct important din ed. surdo-mușilor constă tocmai în înțelegerea unei convorbiri, numai după simpla vedere a mișcărilor buzelor cari vorbesc. După o serie de lecții de felul acesta, practică cu toată răbdarea și începute din 1908, elevii prof. Lindner au ajuns să poată realiza operația de transpunere atât de grea, care li se cerea. Se vorbea în fața membranei și fără ajutorul oglinzii ei verificau proza pronunțată. Acest dispozitiv arătător ar fi original și interesant din punct de vedere educativ, nu putea să aibă un mare viitor practic, de oarece obliga pe fiecare elev să-și transporte cu el o cutie voluminoasă și nu o simplă diagramă de fonograf? Pentru că vibrațiile sonore pentru a deveni sensibile la pipăit trebuie să aibe o amplitudine mult mai mare, decât aceia cu care ne mulțumim la înregistrarea fonografică.

Probabil se prezintă astfel sub adevăratul ei aspect, ea se reduce la o chestiune de amplificare fidelă care să nu diformeze diagrama reprezentativă a silabelor. O asemenea amplificare, fără deformații, putem să o producem azi pe altă cale decât aceea a unor cutii mari de siguranță. O înțelnic zănic, la difuzarea de radio și gramfon electric. Amplificarea electrică a deschis orizont nou corecțiilor prof. Lindner. El și-a dat seama că în cazul său, n'avea nici un înțeles să folosească amplificarea sunetului cu ajutorul lămpii cu trei electrozi, pentru a acționa un „haut parleur“ și nici chiar pentru a face să vibreze mecanic membrana pe care mai logic era să-i facă pe acesta să simtă direct vibrațiile curentului electric.

Din moment ce grație lămpilor de radio dispunem după voie „de intensitatea și tensiunea curentului electro-sonor“ folosit pentru amplificare, nimic mai ușor, aducem aceste două însușiri ale curentului în asemenea condițiuni ca să impresioneze electronic, prin simpla atingere, mâinile elevilor. Nici omul și probabil nici vreun animal vertebrat n'are un simț electric propriu zis. Electricitatea acționează asupra fibrelor mușchiulare prin intermediul nervilor ca în faimoasa experiență a lui Yablanc cu broasca jupuită. Se știe că aceasta execută o serie de contracțiuni numai prin aplicarea unui slab curent electric dela o pilă. Abatele Nalette a procedat mai brutal când, după cererea lui Ludovic al XV-lea, a format un lanț dintr'o companie de soldați francezi și a făcut să treacă un fior unanim dealungul acestui lanț de oameni, prin descărcarea unei mașini electro-stactice. Provocase astfel o descărcare oscilantă de înaltă frecvență datorită unei scântei electrice, întocmai ca Hertz, care mai târziu

cu două veacuri producea pe aceeași cale primele unde electrice.

În cazul nostru însă avem de a face cu unde muzicale, sau de „joasă frecvență“ al căror număr de vibrații pe secundă este suficient de redus ca să ne poată impresiona simțul auzului. Degajul curentului electric suficient pentru a impresiona acoperișul nostru, fără a-l incomoda, nu cere decât o.ăcare dibueli. Prof. Lindner dă elevilor săi să țină cu toată mâna doi electrozi cilindrici destul de voluminoși, după ce mâna le-a fost umezită înainte.

Curentul electro-sonor este produs de un microfon și întărit într'un amplificator special. Când elevii sunt într'un număr suficient se formează un lanț întocmai ca acel al soldaților lui Ludovic al XV-lea. Așezați în fața unei scene, copiii împreună cu profesorul lor asistă la dialoguri care sunt întotdeauna imprimare pe o bandă de hârtie ce se desfășoară concomitent în fața lor. În chipul acesta, lecția devine amuzantă și elevii au posibilitatea să-și controleze impresiile lor tactice, comparându-le cu textul în scris. Mecanismul suflătesc al simțului pipăitului utilizând electricitate întesesează mai puțin simțul pipăitului decât acel mușchiulos. Adevăratul suport al senzației electro-sonore este un circuit profund compus din mușchii și nervii din partea superioară a corpului. Rezultă deci că problema care se pune audi-

torului surd este exact invers, deși de aceeași natură, acelea pe care o rezultă un virtuos muzicant.

Virtuozul, când se așează întâia oară la pian, vrea să reconstitue sunetele muzicale cu ajutorul gesturilor muzicale. El face aceste gesturi mai întâi raționând deplin conștient de mișcările lui și de senzațiile mușchiuloase corespunzătoare. Apoi pe măsură ce progresa, aceste mișcări devin instinctive și gesturile ajung cu timpul inconștiente, simple mișcări reflexe. Așa de exemplu Beethoven deși surd, cânta sonatele sale pe care nu le mai auzea, ci numai reportându-și conștiința mimică gesturilor de executat.

Ceace prof. Lindner cere în definitiv elevilor săi, este să imite pe Beethoven, în această privință, adică să interpreteze senzațiile mușchiulare tactice variate, pe care le provoacă întrinsul curentul electro-sonor. Și astfel printr'o educație răbdătoare, ajunge să-i aducă la o înțelegere a senzațiilor sonore.

În special, elevii săi care învață „să vorbească“, aceasta este încă un punct din educația surdo-mușilor, care dobândesc astfel o facultate incomparabilă a noțiunii de accent și ritm. Este incontestabil că metoda lui Lindner deschide orizonturi nebănuite pline de făgăduință, acelor nenorocite făpturi, pentru care nu există lumea auzului.

## Cele 3 semne

Cică prin păresimi, după ce dau câinii în tarbacă și urzicele încep să devină mai bătoase, s'a prezentat moartea la Ilie Gâlbează, negustor de coloniale și băuturi spirtoase în gropile lui Ouatu.

Și, cum s'a prezentat:  
— Haidi!  
— Unde?  
— La trei coceni!  
— La cimitir?  
— Păi!  
— Ce, ești turbată?  
— Ba nici turbată, nici nimic!  
— Ți-a venit vremea!  
— Ce spui, Soro! Așa, fără nici o veste? Dar ce sunt eu? Bagabond?  
— Eu sunt om cu chestii! Vreau să le reglez înainte de a pleca!  
— Păi cum să facem atunci?  
— Să mă vestești din vreme ca să pui regulă în daraveri! Nu așa, cu anasăna.

— Bine! a zis sfânta și a plecat. Pe urma ei, Gâlbează exclamă în sinea dumisale: E! a dracului hoască! Vine, dom'le, ca pricietorul și haidi!

Târziu, peste câți-va ani, pe când negustorul pritocea niște vin nou cu să-l facă prima vin vechiu, se pomeneste cu moartea.

— Acuma haidi!  
— Ia ascultă cucooană: dummeata se vede treaba că ești zăltată din memorie! Cum, haidi?!... Păi eu am chestii de regulat la maganiz!  
— Cum să plec așa când îți abate dumitale? Ți-am spus să-mi dai o fărâmă de veste!  
— Păi nu ți-am trimes?  
— Care? N'am primit niciuna!  
— Ce spui frate?  
— Spui ce e!  
— Dar nu porți ochelari?  
— Ba dela o vreme mi se împâienjneau ochii și am pus...  
— Ei, vezi?  
— Ce să văz?  
— Te-ai născut cu ei pe nas?  
— Ba nu! I-am pus de vreo câțiva ani numai!

— Dar genunchii nu te dor când cobori în pivniță?

— Mă seacă la ficați, că am un afurisit de reumatism!

— Păi.  
— Păxina! Ce-are-aface reumatismul meu cu datoria d-tale de a mă vesti?

— Rogu-te, când urci scara pivniței cu garnița de vin, nu găfâi?

— Ca o locomotivă.

— Nu-ți spun eu?

— Ce?

— Că ți-am trimes semne!

— Cum, adică astea sunt semne?

— Păi, ce?

— Taaci!

— Parol!

— Care va să zică, haidi!

— Chestiile...

— Lasă-le dracului, că sunt grăbită! Haidi!

Și a plecat Gâlbează domnule, cât era el de abraș și dus e și'n ziua de azi!...

## Un surd și un doctor

Un surd din Galați a consultat doctorii cei mai renumiți pentru a se vindeca de surzenie, fără rezultat practic. Exasperat, pacientul pleacă la Viena unde aflase că s'ar găsi un doctor specialist care vindecise pe mulți surzi.

Profesorul îl consultă și își dă seama că e nevoie de un tratament eroic. Telefonează la Operă și reține două fotolii banca întâia, lângă orchestră, la opera „Lohengrin“ de Wagner.

La reprezentare, în actul întâi și al doilea, profesorul îl întreabă pe pacient dacă are. Bolnavul n'a dat nici un raspuns.

În actul al treilea, la celebrul marș din Lohengrin de odată surdul a început să strige către doctor că aude, dar doctorul privea mereu spre scenă, fără să-l ia în seamă.

— Ce se întâmplase? Din cauza muzicii prea zgomotoase a lui Wagner, doctorul asurzise deabialea.



# Sportul surdo-muților

De curând a avut loc în sala Liceului „Mihail Eminescu” din Calea Rahovei o consfătuire sportivă urmată de adunarea generală a clubului sportiv al surdo-muților din Capitală, fondat în 1934 de un comitet în frunte cu d. sculptor D. Leorda și sub președinția căruia s'a manifestat an de an la toate competițiile amicale permise pe atunci de conducerea F.R.F.A. fără însă a fi admisă în campionat cu toate repetatele intervenții ale delegatului clubului sportiv, care a arătat ca în toate statele civilizate cluburile sportive ale lumii tăcute au aceleași drepturi în campionate ca și cluburile sportive ale lumii normale. Zadarnic, și ceiace este mai rău, conducerea de pe atunci n'a aprobat nici planul de arbitraj special întocmit de jucătorul fotbalist Păiș Gheorghe dela Soc. de telefoane, un jucător pasionat din lumea tăcerii care a adus o prețioasă muncă și o colaborare devotată în organizarea acestui club început de d. D. Leorda în vederea Olimpiadei tăcerii dela Stockholm — 21-29 Aug. 1939 — la care a participat și clubul sportiv al surdo-muților despre care vorbim și scriem acum.

Surprinsă de începutul ostilităților la Cracov în noaptea de August spre Septembrie 1939, această echipă ce luase parte la olimpiada tăcerii dela Stockholm, compusă din 24 persoane sub conducerea d-lui D. Leorda a fost dată jos din penultimul tren ce tocmai pleca din gara Cracovia spre Lemberg.

Era ora 5 dimineața — 1 Sept. 1939 — trenul personal suprăncărcat cu populația din apropierea frontului ce căuta să se refugieze în interiorul Poloniei, se punea în mișcare, iar pe linia a 3-a un tren militar ce mergea spre Katowice, se opri, un ofițer superior cerceta cu binocul, cerul; tocmai sunase de alarmă.

Unul dintre membrii echipei române fotograf de meserie, cu tot sfatul dat de conducătorul echipei de a nu lua sub obiectiv nici o poză fiind războiu, găsim scena interesantă, a crezut că poate lua sub obiectiv această poză.

Dar, ofițerul cu binoclu a observat luarea obiectivului și tre-

nul a fost imediat oprit. Echipa cu tot bagajul a fost dată jos și sub baionete a fost dusă în biroul gărei și cercetată cu deamănuntul fiind bănuțată de spionaj, apoi în 2 autocamioane a fost dusă la Prefectura Poliției cu tot pericolul ce domnea în acea clipă, fiind la discreția avioanelor de bombardament.

A avut norocul să scape ușor căci la Prefectura Poliției era un căpitan pe numele de Dombrovski care văzând pașaportul românesc cu mențiunea de participant la Olimpiada surdo-muților, a înțeles eroarea făcută din exces de zel a unor militari, au fost eliberați și cu un tren special au putut pleca dar până să ajungă la Orășeni au trebuit să treacă prin multe peripeții emoționante dar cu moralul mereu ridicat de către conducătorul echipei d. Leorda, care tot timpul i-a încurajat și asigurată că vor ajunge „teferi” și cu amintiri frumoase în țară.

Abia în seara de 3 Septembrie 1939 echipa a ajuns la Cernăuți de unde a putut continua drumul spre București.

Această echipă care încă din 1937 face parte din Comitetul internațional al sporturilor tăcute, cu sediul la Liege, Belgia; care a participat la jocurile Olimpiadei și a văzut de ce poate și sunt capabili sportivi din alte țări, ar fi trebuit — odată revenită în țară să se pună pe lucru urmărind a se desvolta și în celelalte secțiuni sportive, ca atletism, înot, ciclism, tir, etc.

O mână de oameni invidioși și mai răi decât hienele drept răzbunare că n'au fost și ei „invitați” la Olimpiada dela Stockholm, printr'o intrigă bine reușită a desorganizat și desființat acest club, căci timp de mai bine de 7 ani au stat în „carantina jocurilor de noroc”.

Un om din lumea lor, observând decăderea jucătorilor, i-a rechemat la viață. O nouă viață în ritm de redeșteptare, după cei 7 ani de acasă ce i-au lipsit, reîncepe pentru ei și avem nădejdea că după dureroasa experiență din trecut vor înțelege că locul lor le era acolo și alături de acei ce i-au dus din izbândă în izbândă.

## COLȚUL VESEL

— Ei, cum te-a ospătat azi Doamna?

— Minunat de bine ar fi fost toate, dacă supa ar fi fost așa de caldă ca vinul, și dacă vinul ar fi fost așa de bătrân ca găscă, și dacă găscă ar fi fost așa de grasă ca Doamna.

— Nu-mi vine să cred că Viorica s'a măritat după Maxim din dragoste curată.

— Cum să nu, doar el e foarte bogat, iar Viorica iubește foarte mult bogăția și banii.

— Ioane, ia seama și să nu te mai îmbeți. Băutura e cel mai mare dușman al omului...

— Bine, părinte, dar dumneata ai predicat că noi trebuie să iubim și pe dușmani.

— Da, trebuie să-i iubești, dar nu să-i înghiți.

— Tată, Biblia e cartea lui Dumnezeu?

— Da, dragul meu.

— Atunci să i-o dăm înapoi, căci noi și așa n'o folosim.

— Așa-i Domnule avocat, că pentru o singură întrebare n'o să-mi luați nimic.

— De sigur că întrebarea e pe nimic, numai răspunsul meu se plătește.

— Părinte, ce să fac ca să trăiesc bine cu bărbatul meu?

— Să-ți ții gura și cele zece porunci.

— Ce-i doctore, faci poezii?

— Ei, așa numai pentru a-mi omorî timpul.

— Grozavi sunt doctorii ăștia, totdeauna trebuie să omoare pe cineva.

# Stomacul și tainele lui

Stomacul este organul în care se strâng alimentele. Acestea supuse acțiunilor sucurilor gastrice secretate de stomac, ne dau puterea și căldura animală necesare, cu alte cuvinte din alimente se face energia și calorile de cari avem nevoie pentru viață.

Organ destul de delicat, stomacul are nevoie de oarecare atenție — și tocmai atenție nu i se dă. Ce nu băgăm în seamă? Fierbințeli câte vrei; Lucruri reci cu dușumul; ardeji iute, zeamă de varză, castraveți acri, pastramă sărată, rachiuri tari... mă rog, tot ce este mai iritant — tot dăm stomacului.

Mai multă atenție trebuie să dăm stomacului în copilărie, când acest organ este mult mai delicat și mult mai puțin rezistent.

Zice știința: la copii până la un an să nu se dea nimic solid de mâncare; până la doi ani să nu guste carne, iar până la cinci ani să nu i se dea nici un fel de băutură care conține alcool.

Dar cine ține seama de asta? Câți copii, în brațe, nu roșu din covrig sau un măr necopt! Câte mame nu pun țoiul de țuică la gura sugaciului?

Aceste fapte ar trebui să nu se facă!

Și pentru că veni vorba de țuică și de rachiuri, pe cari le bem ca aperitive, acestea irită pielea ce învelește stomacul pe dinăuntru, o face să se umfle, să se îngroașe și ne dă boala ce se numește Gastrită.

Când s'a declarat gastrita, s'a mântuit cu buna digestie și cu liniștea: vin dureri, grețuri, lipsă de poftă de mâncare și altele, iar stomacul nemi funcționând cum trebuie, tot corpul slăbește și va suferi consecințele gastritei.

Și obiceiul de a bea prea mult vin dă gastrite, cu aceleași fenomene și consecințe ca și aperitivele.

Omul trebuie să mănânce ca să trăiască, dar nu trebuie să ne încărcăm stomacul peste măsură.

Dacă mănâncăm prea mult, stomacul se dilată iar dilatația stomacului este o boală destul de belalică.

Pe urmă, din pricină că mănâncăm mai mult decât ne trebuie, corpul se rotunjește, se îngroașe, burta crește, și mare greutate simte omul și la mers, și la muncă fizică și chiar și la muncă intelectuală. Și tot din cauză că mănâncăm prea mult, arterele se îngroașe și ne dă boala arterioscleroza care produce turburări de circulație, turburări ale inimii, turburări ale tensiunii.

Mănâncăm prea sărat, prea piperat, prea ardeiat. Că o fi bun la gust, nu zic, dar numai bietul stomac știe cum trebuie să lupte din greu ca să mistuiască focul ardeiatului și al piperului, iar când acestea sunt combinate cu varză acru și cu murături, mai ales în oțet, atunci munca stomacului este mai mare.

Nu zic prin acestea că trebuie să trăim cu compasul și să consultăm medicul ori de câte ori vrem să mănâncăm o porție de sarmale, dar trebuie să ținem seama și să nu uităm că stomacul este un organ care se poate numi prima cheie a bunei funcționări a organismului.

În stomac se petrec unele fenomene chimice, cunoscute de știință, dar mai sunt și alte fenomene cari sunt încă acoperite de mister.

Știința știe că sucurile gastrice digerează alimentele prin ajutorul unor acizi, ce sunt secretați de stomac.

Dar știința nu a aflat încă pentru ce în timpul somnului stomacul își suspendă secreția acizilor, și fără acizii, digestia este imposibilă.

Aceasta se explică pentru ce se recomandă ca seara să nu ne culcăm cu stomacul încărcat, pentru că digestia refăcându-se, ne amenință pericolul unei indigestii.

Și mai este un mister încă neexplicat de știință: cu câteva minute înainte ca omul să se deștepte din somn, sucurile gastrice încep iar să fie acide, cu alte cuvinte, sucurile gastrice sunt iar în stare să facă digestia. Pentru aceasta, de multe ori, când ne trezim din somn, simțim foame.

Sunt persoane cari păstrează aciditatea stomacală și în timpul somnului. Acestea suferă de hiperclorhidric, adică au un exces de acid.

Și tot mai are un mister stomacul:

el este un organ cu funcțiuni intermitente, adică își începe activitatea când trebuie să facă digestia, apoi, odată făcută, stă pe loc, se odihnește. Și pentru noi românii, este un mare bine că se odihnește, pentru că mâncările noastre sunt foarte greu de digerat. Prea mănâncăm acru, sărat, piperat, ardeiat, mănâncăm sosuri făcute cu fel de fel de prăjeli, cu un cuvânt, mănâncăm lucruri prea grele.

Și tot mai are un mister stomacul: mistuește tot ce i se dă, atât ca alimente grele, cât și altele și mai grele, bunăoară oase mici de miel sau de pasăre, șgârțuri, bucățele de hârtie și carne crudă. Cum se face că stomacul nu se mistuește pe el însuși?

Notura omenească este întocmită cum nimeni nu poate să-și dea seama de minunata alcătuire a ei. Numai omul de știință o cunoaște în cele mai mici amănunte, numai medicul învață și cunoaște misterele fiecărui organ, și numai medicul știe ce se strică în cazuri de boală și ce trebuie să facem când boala a venit.

De aceea, în căutarea unei boli numai omul de știință trebuie să ne învețe ce trebuie să facem, iar baba Maria, care ne învață să plămădim o buruiănă în rachiul de drojdie nu știe nici ce se strică într'un organ, nici cum este alcătuit, nici ce trebuie să facem ca să-l vindecăm.

Consultați medicul în ori ce împrejurare. El și numai el știe ce trebuie să faceți, căci numai el cunoaște misterele corpului omenească.

## Hrană sufletească

Să luați bine seama că păcatul este un cancer, adică o bubă rea, care roade puțin câte puțin și corpul și sufletul.

E îngrozitor lucru păcatul, dar mai îngrozitor este stăruința truface în păcat.

Când păcatul intră în mădularele noastre ne asemănăm cu o corabie în care a început să pătrundă apa și este în primejdie de a fi înghițită de adâncul întunecos al apelor.

Cine poate să ne izbăvească din gura prăpăstiei în care ne prăbușește păcatul?

Păcatul care ne imboldește spre peire are un dușman de moarte. Acest dușman și distrugător al păcatului este pocăința. Când pocăința — adică lăma înfrântă și smerită apare în noi și se căste cu lacrimi — păcatul a dispărut.

Dumnezeu ne cere să-i prilejul numai o mică ocazie ca să ne ierte păcatele — ocazia i-o dăm prin pocăință. Căți-vă pentru păcate. Spălați-vă de ele prin țaina mărturisirii. Faceți pocăință.

Sf. Ioan Gură de Aur

„Limba este plină de otravă de moarte”. (Isac. 3, 8).

Fără îndoială că e vorba aici de limba clevetitorului și vorbitorului de rău.

Filosoful Diogen, fiind întrebat odată: care animal are cea mai otrăvitoare mușcătură? a răspuns: „Dintre animalele sălbatice, mușcătura bărfitorului; dintre cele domestice, a lingușitorului”.

Urmele bărfitorului se văd în tot locul. Una din cele mai mari rele care poate să roadă o familie și o biserică creștină este ca în ea să se găsească numai câțiva bărfitori, care să meargă într'o parte și alta, vorbind de rău pe unul și altul. Limba unui astfel de om aprinde un foc, care arde până în locul cel mai de jos.

Dumnezeu să aibă milă de aceste ființe nenorocite, care sub masca secretului merg și întinează sufletele cu balele lor murdare. Spune-i bărfitorului în față că urăști bărfirile lui, spune-i că se amăgește când crede că face vreun bine, spune-i că limba lui aprinde o pădure care-l va arde și pe el, și nu te învoi cu apucăturile lui. Poate că așa îi va fi rușine și nu va mai sluji satanei.